



лю художника. Зупиняється в пейзажі, портреті, гравюрі. І в цьому найвищій радість митця.

Олександр Ростиславович замислився. Теплим спогадом повертають до нього миттєвості року минулого. І найрадісніша з них та, коли дізнався, що серед 15 авторів Радянського Союзу Центральна студія художників Міністерства внутрішніх справ СРСР назвала і його ім'я — самодіяльного митця Лаворика, відібравши роботи на міжнародну виставку в Прагу. І радіти було чому. Адже із 97 робіт, представлених нашої країною, 16,

обпаленому бідою дереві. «Покинуте гніздо».

... Духмяні, повновиді квіти яблуневого цвіту. Вмиваються росою. Мертві у зачаткові життя. Стануть вони плодами червонобокими. Та той же спалах висвітлює лише чорний колір смерті. «Цвіт яблуні».

... Жах і надія. Волання про допомогу і прокляття. Страждання і мов з кричі обличчя. «Крик».

Таким постає перед нами триптих із чорнобильської серії, писаний з натурою незабаром після трагедії, на місці якої був Олександр у відрядженні.

на їх більшість писана на батьківщині Корчагіна. Це цикли «Вілійські роздуми», «Тур'янська сторона». Задумані й створені вони були як протест митця проти будівництва хімкомбінату, як оспівування того, що підлягало б знищенню. Із вводом цього монстра в дію. Це і заклик, і біль за чужу бездумність. Якщо хочете — позиція художника-громадянина.

«Віаєт віта» — «Дорога — це життя». Такий девіз у творчості Олександра Ростиславовича. Ця дорога привела його й на Козацькі могили. І знову як протест постають перед нами ескізи

і замальовки козацьких атрибутів, тонкі за змістом композиції, художні полотна на тему тієї доби. Усе, що об'єднане словом «Пам'ять» і яку так безжалісно хотіли втопити у водах Хрінницького водоймища.

Читач помітив, що дороги ведуть художника туди, де наростає загроза знищення. Не може він по-іншому реагувати на бездумність, боєм відбивається вона в ньому, пером жар-птиці лягає на полотно. Казковим і реальним. А реальність ця своєрідна. Акварелі Лаворика немов мозаїка — з частинок. І це не тільки стиль, це і символи крихкості, тендітності нашого світу, що може будь-коли розсіпатись. Щоб не трапилось цього, і бунтує своєю творчістю Олександр Лаворик. Творить в ім'я того, щоб написане ним було у минулому. А прийдешні роки сгалахували радісним пером диво-птиці, веселковим розмаєм. Усім людям на добро.

В. ГУМЕНЮК

Перо жар-птиці

Пронеслося з теплим вітрами ще одне літо. Відійшов у минуле рік 89-й. Відійшов, та не в небуття. Багатьом він став пам'ятним на все життя. Порівнює пам'ятним. Добрим і не вельми, щасливим і навпаки. Таке життя. І віхою в ньому став рік минулий. Роздуми... Роздуми.

Пензель поволі здійснює звичайний маршрут від палітри до мольберта, віддає фарбу палітри. Осць ще кілька мазків, і оживає на картині зафіксована миттєвість життя. Неповторна, як у приказці вода, в яку одну і ту ж двічі не ввійдеш. Плин часу не дозволяє. Невловимий і невмолимий. Та все ж підвладний він іноді пенз-

лю, що вийшли з під пера та пензля Олександра. Не кожному вдається мати таке представництво на міжнародних вернісажах.

— Тільки не робіть з мене генія, — посміхається у чорні вуса Олександр. — Просто тема, яку я обрав і втілю в образах, — близька і болюча кожній мислячій людині.

— Так. «Біль мій, земля моя» — такий девіз супроводжує кожну з робіт.

... Спалах штучного сонця різонув темряву ночі. Мертвотно-блідий як передсмертний саван. А на його тлі, мов тінь на камінні Хіросіми, чорний обрис покинутого лелечого гнізда на

Або взяти портретний цикл учасників ліквідації аварії. Мужність і смуток, воля і важкі безсонні ночі дивляться на нас очима героїв творів. Здається, тогочасна атмосфера дихає на нас з полотна. Тому й стихували голоси відвідувачів-пражани у залі, відведений для робіт нашого земляка, тому й суворішав голос президента Чехословацької Академії художеств на відкритті виставки.

Коли готувалась ця розповідь, Олександр Лаворик знову збирався в дорогу, в Шепетівку. 90 робіт художника-аматора виставлені там на його персональній виставці у музеї М. Островського. Переваж-